

mental i altres. A la seua família pertanyen alguns grups teatrals europeus i conjunts musical de la corda de S. P. K. Però la creativitat del grup català posa en peu un espectacle amb personalitat pròpia, al qual només podríem tirar en cara una certa gratuïtat aparatosa en alguns aspectes. Són, tanmateix, el preu del seu expressionisme vital.

En abandonar el recinte de la representació, sembrat d'enderrocs, de despulles de metalls i taques de pintura, en eixir a la nit urbana, tractem d'imaginar quin podrà ser el pròxim treball de la Fura dels Baus i pensem que només els ha faltat, si de cas, acabar enderrocant tot l'edifici, una aspiració —estem segurs— que no abandonaran fàcilment.

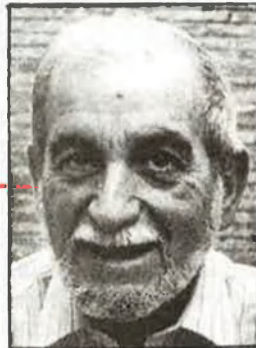
Jordi Vicent

Les criatures postatòmiques protagonitzen l'espectacle

El camí de la Fura

La Fura dels Baus inicia l'itinerari artístic l'any 1979 fent teatre de carrer. Aviat incorporà la pirotècnia i el funambulisme per al seu espectacle *Sercata*. L'any passat, al Poliorama de Barcelona van fer, amb Oriol Tramvia, *Via OO*, i després *Electrofocs*. Més a pressa que a espai, anaven definint una línia pròpia i posaren en peu *Mòbil xoc*. El seu últim muntatge, *Accions-Alteració física d'un espai*, és el fruit d'un rigorós treball de preparació física, tècnica i dramàtica, i defineix fidelment els plantejaments originals del grup.

Dol a Madrid

Ricard Blasco

La mort de don Claudio Sánchez Albornoz (que al cel sia) ha destapat, no podia ser altrament, els encensers dels grans rotatius madrilenys. Imagine que, mimètics com sempre, els diaris de *provincias* hauran repetit les lloes hiperbòliques. Es comprén. No tots els dies expira un historiador de primera, empès a la popularitat per aquells qui ara li canten el rèquiem, i és lògic que Madrid se n'aprofite i òbriga la caixa de ressonàncies. També és natural que els periòdics «provincians» copien. Això els és congènit. Quan morí don Ramon d'Abadal el 1970, la premsa madrilenya (i no cal dir la «provinciana») no va dedicar-li tant d'espai. Òbviament. ¿Qui coneixia, a la vora del Manzanares, els estudis carolingis d'Abadal? Ben sospesat, erudició per erudició, Albornoz i Abadal bé poden comparar-se, i, al

capdavall, tots dos han estudiat la mateixa època. La diferència, de Madrid estant, rau en el fet que, mentre el primer escrivia *Dels visigots als catalans*, el darrer sacralitzava el nom d'«Espanya» als títols dels seus llibres, i res no hi fa, per als madrilenys, que la projecció internacional d'ambdós haja estat parella. No vull fer l'impertinent i pertorbar les exèquies d'una *glòria nacional*, però crec que aquestes coses s'han de dir. Ara, alguns necròlegs de don Claudio han evocat els trenta anys de polèmiques que mantingué amb don Américo Castro (i que van fer les delícies de Joan Fuster). Els han recordats, però, de puntetes, com si el de-

bat no hagués estat aleshores l'episodi intel·lectual més apassionant. I, tot, per amagar el moll de la qüestió: la pregona discrepància que enfrontava tots dos a l'hora d'interpretar allò que anomenen «Espanya». Don Américo oposava una visió plural, de barreja de sangs i de cultures, al concepte unitari i continuista de puresa de nissaga sostingut per don Claudio. Un tema aspre, vidriós, no assumit encara, segons veiem, pels seus hagiògrafs. Només hi ha hagut una veu discordant, entre tants corifeus. Don Antonio Domínguez Ortiz ha tingut el coratge de dir-ho. Albornoz, a l'igual que Menéndez Pidal, tingué «un concepte muy castellano-céntrico de la historia de España». Cosa que cada dia està més de moda i que no convé remoure en els cenacles de Madrid, tan amarats d'Ortega. ¡Bon profit que els faça!